

Iminenta evadare

Dragos Niculescu

Cînd mi-e urît de lume imaginez un sat
Și mă ascund acolo cu toate ale mele,
Un loc fără păcate, posibil și curat,
Trăind cumva departe de orice fel de rele.

Pe dealuri, în căpițe, se odihnește fîn,
Un pictor mînă care cu boi spre niște rame,
Mai latră cîte-un cîine la propriul lui stăpîn
Și-un rîu mai spală trupuri de viitoare mame.

În pacea ideală, atuncea, aș tot sta
Fără să scot o vorbă, care-ar trezi povestea,
Țăranii să nu simtă că vin de undeva,
Din niște alte timpuri, din vremurile-acestea.

Dar condamnat sînt parcă să mă întorc stingher,
Din orice vis, la ceasul unui prezent de gheață,
Și, răsucind din cheie același arc de fier,
Să mă împing anarhic spre-o nouă dimineață.

Poate-o să-mi fac o casă cu prispă, și-ntr-o zi
Mă stabilesc temeinic în lumea cea mai bună,
Ca singura soluție de-a mă putea zidi
În visul meu cu greieri cîntînd sub clar de lună.

(Din volumul "Duminica poemului mut")